

Att förvalta en tradition som väcker hopp och förundran för livet

»Därför är det inte heller oväntat att traditionen kramas lite extra då.«

När jag skriver dessa rader lackar det mot jul och fridens furste verkar inte komma heller detta år. I själva verket känns han längre bort än någonsin. När texten publiceras har det nya året inletts, ett år som skälver av oro redan innan det ens har börjat.

Ingen har missat att det år som just passerat inleds med pandemi och åtföljdes av fullskaligt krig i vår närhet. Det känns fortfarande överkligt att hotet om storkrig är på riktigt. Ekonomin går stadigt nedåt och många människor kommer antagligen att få det bra mycket sämre under året som kommer. Det är mörkt och det finns en överhängande risk att det blir mycket mörkare.

Den senaste tiden har jag upplevt människor vara mer benägna än någonsin att ge kyrkan en chans. På sjukhuset där jag har min tjänst som präst känns närheten till bönen alltmer given och självklar i samtalen. Också när människor uttalat en anti-religiös hållning har det hänt att jag blivit ombedd att be för dem. Hur kan vi finna mening i så mycket meningslöshet, hur kan vi finna hopp i misströstan?

När detta skrivs befinner vi oss samtidigt mitt i debatterna omkring advent och jul. I sedvanlig ordning debatteras våra traditioner. Kan lucia vara en hen? Är det dags att avkristna julen? Med ömsom ängslighet och ömsom tvärsäkerhet omformuleras våra meningsbärande element och blir grund för politisering såväl som polarisering.

Traditionen är helig säger vissa. Det finns inget heligt, säger andra.

Vilka blir vi i allt det här? Vad gör det med våra samhällen, med oss enskilda individer? Vad gör det med kyrkan när det mesta i livet reduceras till ett ställningstagande och till enkla positioneringar av för eller mot?

Jag menar att detta evinnerliga positionerande i själva verket medför en oförmåga att ta ställning när det verkligen gäller, när liv och mänskligt värde står på spel. Helt enkelt eftersom all denna politisering skapar en osäkerhet.

Det är inte ovanligt att människor söker sig till det trygga och invanda när orostider smyger sig på. Därför är det inte heller oväntat att traditionen kramas lite extra då. Jag tror att människors längtan efter traditionen, efter det meningsbärande, kommer att bli kraftfullare ju mer det mörknar i vår värld. Som jag ser det är debatterna om våra traditioner delvis ett uttryck för det här.

Den här tidningens läsekrets utgörs till stora delar av människor som på olika sätt aktivt arbetar med att förvalta en tradition. Hur gör vi det bäst när tiderna blir svåra och människor söker mening och tröst?

Ofta frestats vi att kastas mellan två diken. Å ena sidan de som vill värna tradition och helighet på bekostnad av mänskligt liv, å andra sidan de som vill värna mänskligt liv på bekostnad av tradition och helighet. De ena vill isolera traditionen från mänsklig inverkan, den andra vill isolera människan från traditionens inverkan. I båda fallen separeras tradition och liv. Helighet och människa hålls åtskilda och människan, liksom traditionen, blir tom. Ett ekande instrument, enkelt att tillgå tillför krafter som vill använda den för sina syften.

Det kan också vara just traditionen som ger mening och hopp i det här livet med sikte på något annat. Något som banar väg för en meningsbärande tillit, som väcker förundran inför livet och skapelsen. Och intressant nog kan det vara just där, i förundran inför livet och skapelsen som det sunna ställningstagandet föds.

I den självande inledningen av detta nya år, 2023, så önskar jag att vi alla kan söka vägar och förvalta en tradition som väcker hopp och förundran för livet också i tider av ängslan och oro.

JENNY KARLSSON

